ÚDOLÍ ŽALOZPĚVU

kniha 1.

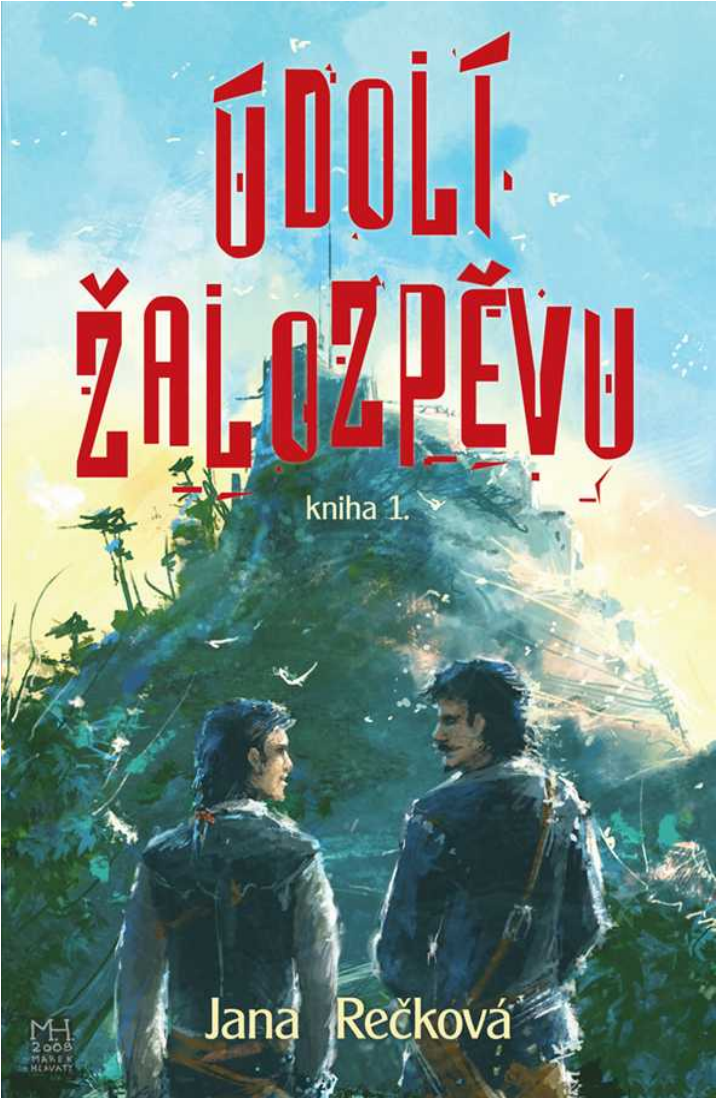

Jana Rečková

MH 2008 MAREK HLAVATÝ

TRIFID

ana Rečková
dolí Žalozpěvu

opyright © Jana Rečková, 2008
over © Marek Hlavatý, 2008
TRITON, 2008

BN 978-80-7387-161-1

akladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Jana Rečková

ÚDOLÍ ŽALOZPĚVU

kniha 1.

ÚDOLÍ ŽALOZPĚVU

kniha 1.

Jana Rečková

TRITON
Praha / Kroměříž

Čas turistů a kronikářů

Město Sharrahii mělo úžasný hřbitov. Na jeho mohutné hradbě jistě pracovaly stovky kameníků a sochařů, kteří se při stavbě neobyčejně rozvášnili a vyzdobili ji reliéfy s výjevy z bitev, jaké se snad v tomto světě ani nemohly odehrát, ale na těchto hradbách jim dokonce zpoza obláčků se zájmem přihlíželi i bohové. Hřbitov se rozkládal na poměrně strmém svahu, takže se zdálo, jako by mrtví chtěli mít dokonalý výhled na město.

Průvodce turistů zpravidla zdůrazňoval, že hřbitov se stavěl mnohem déle než město a že nikdy nezůstane pod sněhem. Ohrada zadrží závěje a sníh, který napadá přímo na hroby a cestičky mezi nimi, lidé okamžitě odhrnou.

Všichni průvodci měli nacvičený ten kradmý pohyb hlavou, jako by se obezřetně rozhlíželi, zda někdo nepovolaný neposlouchá, než vyprávěli dál. Chrám, který vidíte před sebou, ano, ta ponurá, nevysoká budova s masivními sloupy v průčelí a vytesaným nápisem, kterému sice nikdo nerozumí, zato na každého působí velmi zlověstným dojmem, tak tento chrám je dvojníkem jiné budovy, stavby celá tisíciletí staré, která byla téměř od svého vzniku i s ostrovem, na němž stála, pod hladinou Zlomového moře. Ten ostrov ještě před potopením zkameněl... Žádný z průvodců historii znovuoživení ostrova nevykládal celou, ale když se někdo šikovně zeptal, dověděl se víc. Například to, že z jednoho chrámu do druhého není tak daleko, jak by se zdálo. Pro královského

čaroděje a jeho hosty například ta vzdálenost nic neznamená. Vejdou do jedné budovy a vyjdou ve druhé.

Sharrahii nebylo jen hlavním městem Hixartu, ale i poutním místem. Přicházeli sem lidé nejen ze všech koutů království, ale z celého jižního kontinentu, a často sem dorazily i výpravy z Mezipláně. Všichni chtěli vidět Studnu zázraku a nikdo už neříkal, že se onen zázrak ztratil. Našlo se dost očitých svědků, ochotných pořád dokola vyprávět o zvláštní mlze, kterou královský čaroděj nazval duší Sharrahii, jež se na konci Poslední bitvy vyvalila ze Studny a napravila všechny škody, které ve městě napáchaly výbuchy a požáry.

Přesto bylo pravda, že se Zázrak, ten původní, jenž dal jméno celému údolí ještě dřív, než tu bylo postaveno město, ztratil. Nahradily ho jiné, to jistě, a všichni, kdo byli u toho, mají nadosmrti na co vzpomínat. A možná nejvíc ze všech právě král, když se tak řítí po okolních strmých a hrbolatých svazích v novém terénním voze, který na vlastní přání testuje pro zbrusu novou storskou automobilku, a jeho mladá žena na místě spolujezdce přitom ječí – ale nikoli strachem, nýbrž nadšením. Přes všechnu živou, hlasitou a nepřehlédnutelnou přítomnost se jeho myšlenky toulají a bloudí labyrintem paměti.

Dina

Po nádherně čisté, zasněžené pláni letí lyžař, svobodný jako pták. Vzduch je průzračný, nebe modré, tak jak to městská obloha nikdy nedokáže; nebe, jaké neznáme. Další záběr ukazuje stany, dokonale utěsněné, dvojité, se speciální izolační vrstvou. Stany, zamyslí se divák, proč v Ledové zemi stojí jen stany, a nic trvalejšího? Když je tam tak krásně!

Dina seděla s bradou v dlaních, dokonale soustředěná. Máma by si jistě přála, aby se občas takhle soustředila na školu, na učení. Ovšem seriál Ledová země patří k vybraným pořadům pro žáky, abyste věděli. Patří do cyklu Krásy naší planety...

„Beztak ho natočili Cizinci," zavrčel táta z gauče. „Už vysvětlili, proč tam nikdo nesmí? Že tam mají tajné základny? Vojenské základny?"

„Nesmysl," namítla máma. „S kým by tady bojovali? S námi?"

„Nebýt jich, nemáme televizi," zamumlala Dina s očima přilepenýma na obrazovku.

„Vypni to," požádal táta. „Už běží jenom titulky..."

„Jednou tam pojedu," řekla Dina. „Seberu kamarádky a kamarády a každého, kdo bude chtít, a vyrazíme. Přes Příkop přejedeme na bruslích. Stany potáhneme za sebou na saních. Mám to promyšlený."

„Komu by se chtělo do takové zimy?" zívla máma. „Tak už tu bednu vypni, neslyšelas?"

Dinin otec zpozorněl. „Počkej, teď tam dávají tříkolky!“ Posadil se zpříma, odložil misku s oříšky na stolek.

Dina se ušklíbla. Jásavé fanfáry, záběr na známou trať shora, jásavé barvy tříkolek a závodnických kombinéz, pořad pro primitivy, pch. Tyhlety slavné závodníky přímo nesnášela. Určitě se malují jako holky, aby byli v televizi za krasavce, ale obvykle vypadají spíš jako z umělé hmoty. Jako nafukovací panáci.

V záběru se mihla podmračená tvář. Dina zamrkala. Ten chlap měl na sobě kombinézu jedné z největších stájí, to už díky tátovi a jeho komentářům rozeznala, a přitom jako by do celé té šou nepatřil. Ukažte ho ještě! Kameraman nebo režisér jako by ji slyšeli a zabrali muže zezadu. Byl velký a ramenatý, měl delší vlasy než jiní závodníci, a když se trochu natočil, zahlédla zahnutý nos. Pak se podíval přímo do kamery a úsporně se usmál. Nezamával jako jiní, oči mu přitom neroztály. Jako by přišel z Ledové země, pomyslela si Dina. Gabriel Meotz, zaslechla komentátora. Gabriel? Vůbec se to k němu nehodí.

„Tak vstávat, jde se do postele!“ zavolala máma z kuchyně. Vlastně stála ve dveřích a kdovíproč se uculovala. „Na kluky máš ještě dost času,“ objasnila vzápětí důvod svého skrytého veselí.

Dina se urazila a vstala s hrdě vztyčenou hlavou. Kluci? Nezájem. Ostatně tenhle je stejně moc starý, nejmíň pětadvacet, možná i třicet... Až při mytí ji napadlo, že by si ho docela ráda vzala s sebou na sever.

Anabaldar

Stávalo se mu to každou chvíli. Prostě se probudil a věděl, že si ve spánku zase zkroutil krk tím nejnesprávnějším způsobem – při křehkosti jeho prastaré páteře ani nebylo divu. A že tím pádem jeho mozek dostával málo krve, protože se cévy přiškrtily o výrůstky na jeho obratlích. Ochrnutí ho přivádělo k šílenství, ale snad ještě horší byly ty nekonečné okamžiky, kdy se tajemné mechanismy nápravy pouštěly do díla. Procházel peklem se všemi hrůzami znovuzrození a proklínal den, kdy se osobně potkal se Zázrakem. Nikdy dřív by nevěřil, že nesmrtelnost může být tak bolestivá. Tak krutá v přímočarosti svých věčných oprav. Tak nemilosrdná k jeho ubohému tělu, které už dávno toužilo rozpadnout se v prach. A tak nemilosrdná k ubohé duši, trýzněné příšernými přeludy a tím nejhorším z bohaté palety odporných vzpomínek, když Zázrak, jenž se usídlil v jeho krvi, systematicky postupoval cestami paměti, vyrytými v mozkové kůře, a obnovoval, co bylo zničeno. Co chtělo být zničeno!

A pak přišlo to nejstrašnější. Strach ze smrti. Svíravá předtucha, že jednou tohle všechno přestane fungovat a on přece nakonec zemře. Bylo to tak ponižující, třást se strachem, choulit se v jeskyni, osvětlené mizernou zářivkou položenou přímo na podlaze, na posteli, stokrát promočené ledovým potem, krmit tlusté netopýry, chované na maso, sbírat výživné řasy ze stěn komínů, vedoucích až někam nahoru, vysoko, do míst, na která se už pama-

toval jen matně, a také hlídat a opravovat malou elektrárnu u vodopádu – a tohle vše se zbraní stále připravenou v ruce, co kdyby se objevil vetřelec a chtěl mu jeho Zázrak vzít!

A když už ze sebe náhodou na chvíli setřásl věčný strach, objevila se Ona, jeho mučitelka, kus jeho zamžené a zamčené paměti, připomínka strašného provinění...

Věděl, že by nikdo z lidí tam nahoře nepochopil, proč se tak drží toho života ve tmě, života, který dávno ztratil chuť a barvu. Ani on sám to nechápal. Ale jednou věcí si byl zcela jist. Zabije každého, kdo by ho chtěl okrást.

Poslední závod Mefa Meotze

Byl horký den, jeden z těch dnů, kdy závody probíhají obzvlášť zběsile a při kolizích nebo pádech z vyvýšených částí dráhy teče mnohem víc krve než obvykle. I ty pády jsou častější, protože jezdci se zuřivě přetlačují, najíždějí jeden na druhého a hlasitě si spílají, přičemž jim od úst stříkají sliny. Někdy jsou i krvavé, člověk si v zatáčce snadno prokousne ret, přemítal líně Mef. Zvenčí k němu tenkou plastovou stěnou boudy doléhaly hlasy mechaniků. Hoši jsou už pěkně zpocení a nažhavení, jen se servat... A novináři číhají. Co taky v pozdním létě, v téhle mrtvé sezóně.

Cizinci? Nudné téma. Už dávno se na veřejnosti neobjevili. Odletěli? Nebo mají pravdu ti, kdo tvrdí, že už nikdy neodletí? Co dál, ubozí reportéři? Vyhrabávat skandály slavných? Pch. Všichni známí herci i politici odcestovali na Sever a lyžují na ledovcích, v krajích, o kterých se ani psát nesmí, aby je náhodou někdo z obyčejných lidí nenašel a nepošpinil svou přízemní přítomností! No, takže reportéři pozorují a fotí aspoň rvačky u městských vyvařoven, fotí chleby, rozházené po těch ubohých pranicích po zemi, barvitě popisují to plýtvání dary, jimiž všemocný laskavý stát usmiřuje své chudé. A pak jsou tady závody.

Koňské dostihy vláda zakázala, údajně připomínají barbarství Jihu, kromě toho týrání zvířat popuzuje všelijaké ty kluby zlaté mládeže, krásných, dokonale obleče-

ných a učesaných hochů a dívek, kteří nemají do čeho píchnout, a tak buzerují. Nejen své drahé rodiče, ale kohokoli, bez výběru, jen když je to vytrhne z nudy. Takže psí zápasy nám taky zakázali. Zdá se, že týrat můžeme jenom stroje. A sebe navzájem. Vemte si třeba box, taková pitomost! Hnusná, surová záležitost. Jenže ho přivezli Cizinci, takže na něj nikdo nemůže, ani Zlatoušci.

Protáhl se, lavice pod ním zavrzala. Kodrel otevřel oči a zamračil se. Ten chlap je schopen spát za všech okolností, ale přitom nesnáší určitý druh zvuků. Mef už dávno choval podezření, že má Kodrel upravený mozek. Jedna z těch utajovaných, oficiálně neexistujících technologií. Ovšem pro boxery nebo závodníky se hodí...

„Promiň," omluvil se.

Vlastně mu to nepřímo nabízeli. Jeho manažer byl všemi deseti pro, jenže Mef viděl, co to udělalo s Kodrelem. Ne, neměl v úmyslu nechat se připravit o veškerá drobná potěšení života, nechtěl do sebe místo vychutnávání jídla jen pěchovat kalorie a vitamíny, přestat číst, žít mezi holými stěnami bez obrázků (i když jsou to většinou kýče), neumět se ani obléknout tak, aby zvolené kombinace barev ostatní nebodaly do očí, považovat sex za pouhé cvičení, docela užitečné na udržení kondice... A tak dál. Určitě tu byly i věci, kterých si nevšiml. Zaručeně to bylo ještě horší. Musel to být děs, procházet se Kodrelovým vědomím a odírat si lokty a boky o ostré hrany geometricky přesných vjemů a pocitů. Br. Jenomže od té doby, co odmítl tuhle výhodnou nabídku, se na něj lepila smůla.

Ona to v podstatě ani nebyla smůla. Spíš nepřízeň. A nikoli osudu, ale těch, kdo ve sportu rozhodují. Velkých pánů, předsedů všelijakých výborů a komisí. Nikdy ho nenachytali při zkouškách na doping, dokonce nebyl

ani přistižen s vdanou ženou (obvykle to bývaly manželky manažerů, i když tenhle druh skandálů už fakticky nikoho nebavil), ale zažil podplaceného mechanika, který mu vyrobil na stroji těžko zjistitelnou závadu, zažil kámen, vržený neznámým cvokem do dráhy právě v okamžiku, kdy se řítil nebezpečnou, byť přesně odhadnutou rychlostí do zatáčky. Tehdy jel už nějakou dobu v čele závodu. Ten šutr ho zpomalil a odsunul na druhé místo. Cvoka pochopitelně nechytili, ale určitě se vytratil se slušnou výplatou v kapse... Byl čas odejít a nechat závodění upraveným mozkům. Kdo ví, třeba brzy začnou vylepšovat přímo svaly a nervy, aby dosáhli lepší koordinace, a to, co pak na startu poleze do tříkolky, bude jenom vypadat jako člověk. Uvnitř to bude... věc.

Vstal, opatrně, aby lavice nezavrzala, a vyhlédl z okna. Práce mechaniků se chýlila ke konci. Tříkolky se leskly a zářily jasnými barvami. Mef se zadíval na zelený stroj. Odpovídal barvě jeho kombinézy. Stejně bude muset všechno zkontrolovat. V duchu si chystal seznam citlivých míst, kde se dá snadno povolit matice či hadička, napilovat vzpěra, přihnout kus plechu, aby drhl o pneumatiku a po čase ji prodřel, byly to desítky položek.

Paulor mu položil ruku na rameno. „Tenhle kluk je spolehlivej. Nemusíš se zase trápit s kontrolou." Oba se dívali na mechanika Zelených. Paulor měl asi pravdu. Asi.

Mef těžce vzdychl. „Tak to bude něco jinýho. Vždycky si na mě něco najdou."

„Jsi moc dobrej." Paulor se ohlédl na ostatní závodníky. Většinou si jich nevšímali, jen ti dva úplní zelenáči v koutě na ně, staré vlky, vrhali takové ty pohledy se směsí arogance, potlačeného obdivu a závisti. Někteří ze starších si četli.

„Ještě nejsou všichni upravení," zašeptal Mef. „Ale Kodrela už nezajímají ani ty noviny..."

Vtom se v místnosti ozval hlasitý smích. Všichni se podívali na mladého Damiána v modrém. Mef měl toho chlapce rád a bál se o něj. Damián se učil zatraceně rychle a brzy mu bude hrozit zájem ze strany upravovačů. Tenhle mladík přijde úpravami o víc než Kodrel, který byl vždycky suchý a nudný patron. A nikdo už nás nebude při čekání na závod bavit vlastními postřehy o tom, co si přečte v novinách.

„No představte si to!" hlaholil Damián, „zase ty žvásty z Jihu! Kdo si to asi vymýšlí, vždyť ti jižanští barbaři do zemí pod Zlomem nikoho nepustí! Král lupič, píšou tady... Chlap zdrhnul z královského vězení, osvobodil další trestance, vrahy a zloděje, a prohlásil, že je právoplatným králem a že ten na trůně je královrah! A ukradl koně a zmizel v horách."

„Koně," odfrkl Mef znechuceně. „Romantika! Proč nešlohnul auťák? Nebo motorku?"

„Barbaři z Jihu přece odmítají všechno, co pochází od Cizinců." Damián potřásl hlavou, jako by se divil jeho nevědomosti. „Koukej, kdybych tam mezi ně přišel, se svým jménem – no, vlastně i ty s tím tvým! – tak by mě hned někdo vyzval na souboj!"

„Jenom proto, že máme jména po Cizincích?" Mef se pohrdavě ušklíbl. „A bojujou mečem, co? Nebo kopím?"

„Mám dojem, že mají i něco jako box, akorát bez pravidel," ozval se jeden z mladých závodníků.

„Ale vždyť o Jihu houby víme," zavrčel Mef. „Znáte snad někoho, kdo se odtamtud vrátil celej? Prostě nemají do těch novin co dávat."

Několik mužů se pustilo do zaujaté diskuse, ale Mef si sedl a ztichl. Jih ho příliš nebavil a historky o něm pova-

žoval za pohádky. Kdyby si mohl vybrat, vypravil by se na Sever, do země ledu a sněhu, nezkažené a neobydlené. Ačkoli, možná už si tam bohatci a velcí páni postavili baráky, vytápěné ohněm sopek, ukrytých pod ledem. Možná už i tu studenou zemi zašpinili svými penězi. Možná už na světě vážně není o co stát, a kdyby se tady a teď, v tomhle momentě, objevili Cizinci a dělali nábor, měl by se přihlásit třeba za topiče u reaktoru nebo co na těch svých lodích potřebují. V duchu se ušklíbl. Ovšemže nikoho nepotřebují. Na lodích mají sterilně čisto a nepustí tam ani zdejší bakterii, natož nějakého vandráka. Cizinci! Mizerové kdovíodkud, kteří rozdávají zaostalým národům technologie jako dárky dětem, a kašlou na to, co to s nimi udělá. Nikdy nás neměli najít!

Jeho naštvané úvahy přerušil zvuk trubky a hlas, zvoucí na start. Dveře, zajištěné na dálku, se otevřely, závodníci zvedli hlavy, někteří vstali. Znali pořadí, v jakém je budou vyvolávat, ale diváci museli dostat svůj rituál. Celá jména, barvu stáje, body v letošních závodech... A u těch známějších i pár drbů. Hlasatel mluvil do mikrofonu, který dodával jeho větám zvláštní intonaci, s jakou se člověk setká jedině na závodech. Nepříjemný přízvuk, jako z kovu, myslel si Mef. Postavil se za Paulora, Kodrel už vystupoval dveřmi do horka a slunečního jasu venku. Damián se s kýmsi přátelsky pošťuchoval. Poslední chvilky čekání. Hnus, vážně.

„Gabriel Mefiste Meotz!“ Hlas chraptivě, jakoby zlověstně vypočítával jeho vítězství. Konečně. Mef vykročil k zelenému stroji. Manažer mu zahrozil zaťatou pěstí. V této chvíli už spolu nesměli hovořit, ale Mef dobře věděl, o co jde. Pokud tenhle závod vyhraje, je konec. Konec závodění, možná i života. Velcí pánové, vlastníci týmů, se nikdy nevyjádřili zcela jasně, v tom byl pro ně půvab

téhle zábavy. Vzepři se a uvidíš! Třeba tě jen připravíme o všechen majetek, třeba na tebe pošleme vrahy. A třeba to ani nebude právě rychlá smrt, známe i horší věci... A my se budeme bavit. Bavit, protože svět nám patří, nám, našim penězům, zatímco voliči dostávají chléb a hry. (To prý napsal jeden z Cizinců.) Tak co, nechám se porazit Kodrelem? Jak moc se mám rád?

* * *

Od startu to valil naplno. Nebyla to jeho obvyklá taktika, zpravidla se držel zpátky a pozoroval, vyrážel do útoku, až když se objevila výhodná příležitost. Uměl mistrovsky využít zakolísání, zaváhání nebo drobné poruchy závodníka před sebou a protáhnout svoje zadní kolo pod jeho, když se v zatáčce nadzvedlo. Proslavil se bezpečností své jízdy; někteří ho nazývali králem stability, a to v kategorii nejsilnějších tříkolek už něco znamenalo.

Tentokrát se ale zlobil už od začátku a jen díky letitým zkušenostem se nepřevrátil hned v první zatáčce. Jel riskantně a na vítězství. Poslední vítězství. Neměl co ztratit; oni ho zničí tak jako tak. Když poslechne, bude následovat přemlouvání k úpravě. Když neposlechne... Zachechtal se a vzápětí se rozkašlal, jak mu do úst vnikl prach. Prachu a písku bylo na dráhách vždycky plno, ať už je čistili dvakrát nebo desetkrát denně. Závodní dráhy se nacházely blízko Centrální pouště a jejich údržba nebyla právě levná, jenže zemědělskou půdu zabírat nesměly a města si zase nepřála být rušena hlukem. A že toho hluku řvoucí motory tříkolek produkovaly opravdu hodně!

Vzadu se kdosi převrátil. Kolem Mefa přelétl Damián, vesele se tlemil od ucha k uchu. Tady na široké části dráhy si to mohl dovolit. Ostatně dobře věděl, že ho Mef za-

se předjede ve strmém klesání před Brodem; v serpentinách na něj prostě nikdo neměl. Ani Kodrel, který se k nim oběma právě blížil. Na Kodrela měl Mef také svůj trik, na této dráze to bylo obzvlášť šikovné. Za Brodem, v prudkém stoupání na Horu pravdy, se nad dráhu skláněly šlahouny divokých baxetují, spletené, brčálově zelené a nepřehledné. Kodrelovi dělalo potíže všechno, co nebylo geometricky čisté, a v místech, kde se k betonu silnice a plastu ohrad přidal kus přírody, pravidelně zpomaloval a jeho tříkolka se na krátký okamžik chovala jako opilá.

Klidně si jeď, vyprovodil Mef předjíždějícího Kodrela. Ještě se setkáme! Šetřil motor a naslouchal jeho zvuku. Nezdálo se, že by někde něco nebezpečně dřelo nebo rezonovalo. Zatím žádné uvolněné části, žádná červená kontrolka na palubní desce. Dokonce i řemínky přilby drží. Paulor měl nejspíš pravdu. Bude to jen na mně A na Kodrelovi. Na tom, jak ho naprogramovali... Vytanulo mu na mysli to stále častěji používané slovo. Další dárek od Cizinců. Nejdřív se týkalo jen počítačů, ale pořád víc a víc i lidí Masy spotřebitelů, naprogramované reklamou... Programovatelná zvýšená konzumace... Kupodivu nejen potravy, ale i třeba kultury. Pokud se ještě dá mluvit o kultuře, když jde hlavně o filmy, předvádějící za hodinu víc násilí a laciného sexu, než běžný člověk potká za celý život. Na obrazové galerie a houslové koncerty se asi naprogramovat nedá.

Nechal toho. Blížil se sešup a Damián zpomaloval. Jo, ten hoch aspoň nebude dělat podrazy. Tady se bojíš, mladíku? Tak jdeme na to! Levé zadní kolo Damiánovy tříkolky se nadzvedlo. A ještě výš. Mladý závodník přibrzdil, tříkolka sebou škubla, prudce to s ní hodilo k levému okraji dráhy, Mef prosvištěl napravo od soupeře, napros-

to jistý, na všech třech kolech, a zamával mu. Ve zpětném zrcátku zahlédl Damiánův rozesmátý obličej. Bezděčně si ten pohled uložil ke svým nejmilejším závodnickým vzpomínkám, aniž by v té chvíli tušil, že bude patřit k posledním.

U Brodu se nesmělo zpomalovat, jinak voda vnikla do motoru a poškodila ho. A máme tady vodotrysk! Mef byl mokrý od hlavy k patě, ale aspoň ho to ochladilo. A teď nahoru. Za Kodrelem. V okamžiku, kdy Kodrelovo vnímání zmátly propletence zelených šlahounů a změť členitých listů, spouštějících se shora k silnici, byl Mef těsně za ním. Přesně odhadl směr pohybu jeho opile tančící tříkolky, prosmýkl se kolem něj a získal krátký náskok. Bude to stačit? Kritické místo téhle trati je most. Most smrti, tak mu říkají novináři, kteří musí vždycky všechno dramatizovat. Je to směšné. Ne že by se tam ještě nikdo nezabil, ale ti závodníci prostě zbytečně moc spěchali a příliš si věřili. Stačí dát si trochu pozor.

Kodrel už byl za ním a najížděl na něj zprava. Bylo to svinstvo, a tady na Mostě pěkný risk i pro jeho nelidsky rychlé reakce. Každý sportovní soudce by ho odsoudil, jenomže to by někdo musel celou akci natáčet z vrtulníku. Páni si dají pozor, aby právě teď nikdo nic neviděl a reportéři z televize měli popřípadě poruchu na motoru nebo tak něco.

Kodrel umístil levé kolo přesně tak, aby Mefa shodil z mostu, což znamenalo pád z deseti metrů a náraz do betonového nosníku, a že při tom tempu, které tříkolky naberou na zúženém místě a navíc už z kopce, pád znamená jistou smrt, to si každý umí představit! Správně jsem se měl nechat zabít, vzdát to, když jsem každému jen trnem v oku, manažerům, trenérům i ostatním závodníkům, přemítal Mef ve svém soukromém, podivně

zpomaleném čase, nepohodlný, neposlušný, možná už taky přestárlý, a co víc, ze stáje, která už má za něj náhradníka, mladého, hezkého, dokonalý typ pro noviny a televizi.

Jistě. Jaký mělo z jejich pohledu smysl strhnout volant na opačnou stranu, zaklínit se mezi Kodrelova kola a zablokovat je, vytlačit ho před sebou k pravému kraji a nárazem přehoupnout přes pružné zábrany...

Letěli dolů, ječící změť plechů, trubek a plastových štítů, Kodrelův stroj začal ihned po dopadu hořet a Kodrel se zašprajcoval někde vespod. Mef měl štěstí, jeho tříkolce upadla kola, ale kabina zůstala v celku, stihl si rozepnout pásy a povylézt, pak už mu pomohli ven, a když viděl svého nepřítele a vraha hořet a slyšel ho řvát, bylo mu nanic. Potom to tělo celé hodiny dolovali z trosek a Mefa si nikdo nevšímal, jen ošetřovatel Zelené stáje, a ten mu zašeptal: „Jestli máš kam, tak zdrhej! Už zahánějí reportéry, sebrali jim kamery, jo, a ještě před tím jim pokazili vrtulník... Z toho kouká deset let natvrdo, hochu!“

„Já to nezavinil!“ vyhrkl Mef a připadal si neobyčejně bezbranně. Bylo to zbytečné. Nikdo mu neuvěří. Novináři napíšou, co se jim řekne, no ne?

„Já vím, sakra,“ sykl ošetřovatel. „Jdeme. Opři se o mě, jako když nemůžeš... Támhle mi stojí vůz. Zkus vypadat na omdlení!“

Mef to poctivě zkoušel a snad se mu to i podařilo. Nechal se vtáhnout do vozu a vylezl na opačné straně, kde byla hustá tráva. Ještě pořád si ho nikdo nevšímal. Reportéři zuřivě fotili, co zbylo z Kodrelova stroje, a snažili se zachytit jeho tělo, spálené a pokroucené, zčernalé a vůbec hrozné, ale diváci takové věci chtějí, máme na to průzkumy. Druhý účastník nehody, který přežil, bude

později označen za vraha, ale teď ještě není zajímavý, protože to zatím nikomu nedošlo. A tak se Mef v zelené kombinéze odplížil zelenou trávou k nejbližšímu křoví, lemujícímu potok, potokem utíkal k Brodu a přeběhl přes trať, po níž se ještě tu a tam míhali poslední opozdilci, ponořil se do lesa. Teď byl relativně v bezpečí, aspoň na chvíli. Začal zase přemýšlet. Napadalo ho jediné východisko. Labyrint.

Honička v Labyrintu

Lidé žili na své planetě dlouhá tisíciletí a cítili se na ní tak bezpečně a samozřejmě, že je ani nenapadlo ji pojmenovat. Vlastně ani nevěděli, že bydlí na kouli, která se otáčí kolem své hvězdy, a to vše je součástí hvězdné soustavy a galaxie a vůbec vesmíru. Je fakt, že ti, jimž vědění a poznání stálo za to, postupně objevovali pravidla, kterými se svět a vesmír řídí, a určitě by přišli na spoustu dalších věcí sami, kdyby se neobjevili Cizinci. Zatracení Cizinci! Donutili kohosi z mocných, aby dal planetě jméno. Beztak jen proto, aby ho mohli zanést do svých hvězdných map a odškrtnout si další položku, další objev.

Na této planetě však čekal ještě jiný objev. Vládci, s nimiž se Cizinci stýkali, se jim o té záležitosti buď nezmínili, nebo prostě nevzbudili jejich zvědavost. Kdo ví, třeba je jinde běžné, že je kůra kontinentu provrtána jako od červotoče spletí chodeb, větvících se a křížících, uložených v několika patrech nad sebou, místy úzkých, tak pro dva tři chodce, jinde podobných největším městským ulicím, tu zcela a nepochybně přírodního vzhledu, jinde jasně a zřetelně umělých, s kruhovým nebo čtvercovým průřezem a stěnami z materiálu na způsob moderního sklobetonu (darovaná technologie, od Cizinců), jenže mnohem odolnějšího.

Labyrint tady mohl být déle než lidé. Nebo stejně dlouho. Nikdo se k němu nehlásil a jeho zmapování bylo nad lidské síly. Přesto se o to lidé pokusili, a z Labyrintu

se stala turistická atrakce. Tedy pro civilizované obyvatele Mezipláně, což zahrnovalo oblast vymezenou Severním příkopem, po většinu roku zamrzlým (a v nejužší části dobře hlídaným, neboť touto branou do severních čistých, ledových krajů směli projít jen vyvolení), malými, skoro kapesními pouštěmi na jihozápadě (dosud neprozkoumanými, přestože prý se tomu cizinci nápadně podivovali, ale z místních se do nich prostě nikomu nechtělo) a úplně na jihu Zlomem, strmě spadajícím do moře, poměrně úzkého průlivu, oddělujícího Mezipláň od necivilizovaného, tajemného a nebezpečného Jihu. Z východu i západu Základní kontinent obklopovalo moře. Území Mezipláně si rozdělily čtyři státy, tři z nich spíše státečky, nicméně samostatné a suverénní; Cizincům tohle připadalo velmi důležité, i když domácí nechápali, proč. Krezzd byl největší a nejmocnější, nejpokročilejší, zkrátka jediný možný partner v rozhovoru mezi planetami. Jih s těmi barbary nepočítá, ty nikdo nemůže brát vážně.

Mef svou vlast nikdy nemiloval kdovíjak vášnivě a nebyl ani trochu hrdý na to, že se narodil v hlavním městě Krezzdu, ale ve chvíli, kdy klusal dál a dál od sportovního areálu se závodní dráhou, cítil neurčitou vděčnost za naději, kterou mu Labyrint nabízel. Věděl o nejbližším vstupu. Lidé, kteří právě zhlédli napínavou a občas i krvavou podívanou při závodech tříkolek (nebo jiných, třeba běžeckých závodech; jak už víme, týrání lidí zakázáno není, dokonce ani v osvíceném Krezzdu), dostanou chuť projít se v chladu podzemí a třeba i bádat nad tím, co dosud nikdo neodhalil – kdo tohleto asi tak mohl postavit (vyvrtat, vykopat, vyhloubit a vydláždit), kdy asi k tomu došlo a proč vlastně. Lidé z Ochrany Labyrintu se při běžné údržbářské činnosti a uklízení projížděli chodbami

v malých vozících, zvaných myšáky, a za solidní cenu je půjčovali návštěvníkům. Každá stanice u vstupu měla v garáži nejméně dvacet myšáků.

Tohle všechno byly dobré zprávy a Mef si začal v hlavě vytvářet jakýsi hrubý plán. Dostat se do garáže, ukrást vozík a projet spletí chodeb k jinému východu, nejlépe v jiném státu. Třeba v Meoří, s nimi nemáme smlouvu o vydání hledaných zločinců. Jo, takže to znamená ještě navíc ukrást mapu, protože bez mapy se beznadějně ztratím. A dát si pozor, aby měl myšák plnou nádrž. Hm, a Ochránci mají zbraně. Naše domácí pistole sice střílejí za roh, zato bodovky, to je technologie Cizinců a jejich paprsek člověku klidně uřízne nohu nebo ruku. Popřípadě hlavu, ale to by byla v dané situaci spíš výhoda... Trpce se ušklíbl. Dokonale nevinný chlap, a už začíná myslet jako odsouzený vrah! A to ještě nevypukla tisková a televizní kampaň. Zatraceně, jací my jsme otroci veřejného mínění!

Narazil na betonovou cestu. Obezřetně se rozhlédl, nikde nikdo. Silnice nepochybně vedla k Labyrintu, směrem si byl jist. Vykročil po ní rázným krokem. Určitě to už není daleko. Možná si ještě nevšimli, že zmizel... Cesta se obloukem vyhnula skupině nízkých skal, ledabyle rozhozených v písku, spatřil před sebou pečlivě udržovaný živý plot. Sešel ze silnice a zapadl do houští. Píchalo, ale ani to nevnímal. Po tom kvapném pochodu se mu v těle začaly postupně ozývat bolesti ze zhmožděnin, které utrpěl při pádu z mostu, ale zatím stejně neměl čas věnovat se jim.

Prostranství před vchodem do Labyrintu bylo prázdné. Pochopitelně, závody ještě neskončily a lidé si tentokrát za své peníze užili víc, než čekali; krev, rozmašírované plechy, oheň a spálené maso... Dobře, ještě je čas. Sebe-

vědomě přistoupil k pokladně. Dívka za sklem si něco četla a ani nevzhlédla. Možná čekala, až přijde víc lidí, osamělé kroky ji nezajímaly. Mef si prohlédl tenké, elegantní kovové sloupky pokladny, na nichž se v kolejničkách pohybovalo sklo. Jednoduché jako facka. Strčil prsty v závodnické rukavici do štěrbiny, která zůstala nad deskou stolu, zvedl sklo, a než se pokladní vzpamatovala, uvolnil ho nahoře nad její hlavou z kolejniček a opatrně odložil stranou. Prováděl celou operaci tak klidně a věcně, že ji ani nenapadlo křičet o pomoc. Patrně ho měla za poněkud oprsklého údržbáře nebo umývače skel, k čemuž do jisté míry přispívala i jeho ošoupaná kombinéza. Nadechla se, zjevně se mu chystala vynadat.

„Klíč od garáže a mapu," řekl tiše. „Jestli začnete řvát, tak vás bacím."

„Kdo..." vypravila ze sebe.

„Zločinec na útěku," odpověděl rychleji, než mohla otázku dokončit. „Tak to budou psát v novinách. Je to lež, ale..." Pokrčil rameny. „Ten klíč! Vlastně klíče. Od vchodu taky."

„Z garáže se nezamyká," vyhrkla. Asi se mu konečně pořádně podívala do obličeje a radši začala spolupracovat. V té chvíli byl docela vděčný za svůj orlí nos, pichlavý černý pohled a celkovou vizáž neholeného, podezřelého individua.

„Dík." Vzal si od ní klíče a dovolil si mírný úsměv. Nechtěl ji vyděsit k smrti. „Buďte potichu. Aspoň chvilku. Fakt vám nechci ublížit."

Horlivě kývala. Nevěřil jí, ale na tom nezáleželo, stejně se tu musí objevit někdo z Ochránců, vlastně je neuvěřitelná klika, že je tady ve vstupní hale tak pusto a prázdno!

Rozběhl se ke garáži. V okamžiku, kdy strčil klíč do zámku, kdesi v hale klaply dveře, dívka začala ječet

a současně s tím práskl první výstřel. Pistole. Fajn, tenhle nemá šanci, ale brzy se jich vyrojí pět nebo šest... Násilím zvedl roletu z vlnitého plechu; ani netušil, že má takovou sílu. Jenže ta potvora se zvedala tak pomalu! Svalil se na zem a protáhl se úzkou mezerou dovnitř Světlo se rozsvítilo automaticky. Mají tady na to čidla. Hned vedle vchodu visela na stěně tabule s klíčky od myšáků. Namátkou si vybral troje, naštěstí byly seřazeny podle čísel a vozíky byly označeny zřetelně. Nastartoval nejbližší stroj, mrkl na palubní desku. Plná nádrž, co víc si uprchlík může přát!

Vyrazil přesně ve chvíli, kdy se roleta zvedla úplně a do podzemní místnosti vtrhli Ochránci. Paprsek z bodovky mu spálil rukáv těsně pod ramenem; díky za zpevňovací nášivky! Výstřel z pistole mu práskl kolem hlavy, zalitoval, že si nenechal přilbu, zřejmě tady má někdo neobvykle přesnou mušku! Další paprsek roztavil boční kryt myšáka, Mef sykl bolestí, když mu žhavý plast popálil stehno. Materiál jeho kombinézy nehořel, ale doutnal a to bylo zatraceně odporné, nakonec z něj zbude jen ta zpevňující síťka... Zaťal zuby a potlačil touhu zastavit a vyskočit. Prolétl zavřenou branou do Labyrintu. Otevírala se směrem ven z garáže a skutečně asi nebyla zamčená, jinak by kladla větší odpor. Slyšel, jak muži v garáži řvou, slyšel další a další výstřely, zbytečné, protože ho už nemohly zasáhnout, a pak se ozval zvuk, kterého se bál. Startování myšáků, nejméně tří najednou.

Ušklíbl se. Plast, zdeformovaný žárem, už chladl, kůže na stehně ho pálila, ale to bude jen povrchová spálenina, takže, hoši, jsem zase ve formě a vy na mě nemáte. Hnal svůj titěrný stroj, stěží poloviční proti tříkolce, chodbami, ne o závod, ale o život, a byl pevně odhodlán zvítězit.

Myšák svištěl tunely, až se podzemí chvělo a dunělo v rezonanci s nečekanými nárazy do stěn, vzduch se zaly-

kal překvapením. Na čelní obrazovce, zabírající horní část předního skla, se překotně posunoval plán Labyrintu. Prozatím ho Mef ignoroval stejně jako brzdy – na ty ostatně většinou kašlal i při závodech, protože jejich použití nebezpečí spíš zvyšovalo. Třeba si namlátím hubu, ale možná jim ještě předtím stačím utéct! V nečekaně ostrých zatáčkách ho setrvačnost vyhazovala až ke stropu, ale zatím se neoctl hlavou dolů a nepřevrátil se. Po každém dopadu se nahlas rozchechtal jako blázen. Vždyť to ve skutečnosti bylo k smíchu! Směšná paranoidita, pitomý předpoklad spiknutí spravedlnosti proti němu! Hloupý útěk, plýtvání střelivem, ohrožení Ochránců, kteří za nic nemohou!

Motor myšáka naříkal, na takovéhle zacházení nebyl zvyklý, ale jeho protesty zanikly ve vyjícím větru. To byla vážně klika, že tuhle mašinku nedávno předělali a přesadili ji z pásů na kola! Na pásech se moc divočit nedá a náskok se získává extrémně těžko. Ještěže někoho napadalo, jak zrychlit pohyb údržbářů a uklízečů v bludišti, když už byla zmapována tak rozlehlá oblast!

Mrkl na plánek. Ochránci podle všeho rozlišují tunely s víceméně kruhovým průřezem, zpravidla širší, jakési magistrály, které označují červeně, a hranaté chodby, to budou ty, v nichž se dá rozeznat strop, stěny a podlaha, značené zeleně. Ty jsou užší a nebezpečnější. Ještě tak mít čas dávat na to pozor!

Oblouk tunelu se náhle snížil, Mef sotva stačil sehnout hlavu, přední štít se nahoře zdeformoval, ale nepraskl. Takže tady tunely zase na chvíli přecházejí v bludiště obyčejných chodeb? Nebo to jsou i nadále tunely, jen o něco nižší? Na mapě se to nedalo rozeznat, to by chtělo zastavit a důkladně ji prostudovat...

Musel přece jen trochu ubrat na rychlosti, chodby, v nichž se octl, byly většinou úzké, s kluzkým blátem na

dně, a nečekaně se větvily, zpravidla ve tvaru T. Rozbít se náhodou o skálu, prosím, beru, ale sebevražda ne. Výprava do Labyrintu jenom s myšákem je pro amatéra hodně nebezpečná, jenomže v životě nastanou chvíle, kdy je výhodnější zabloudit, rozmlátit se na kousky nebo třeba shořet, než zůstat stát a počkat si na pouta, mříže a všeobecné opovržení... Najednou ztuhl a div nenarazil do stěny (zase jedno protivné téčko ve větvení chodeb!), zpotil se a trup vozidla mu nebezpečně sklouzl mezi koleny. Co když mě tam nahoře ve služební místnosti někdo sleduje? Co jestli tam někde mají světelnou tabuli, po níž se teď pomalu pohybuje zelená tečka?

Natahali tudy tisíce kilometrů drátu, ti pilní Ochránci, údajně jsou podchyceny všechny chodby, jenomže je tady ta drobná potíž, o které se moc nemluví: občas náhodou nebo při pátrání po zbloudilcích zjistíš, že drát vede rovnou do skály. A o pár metrů dál narazíš na chodbu bez drátu, která se tváří jako ta původní, až na to, že vede docela jinam, větví se do naprosto neznámé, neprobádané části bludiště, kde se ztratíš, jen to fikne. Pak tě třeba najdou o dvě patra výš a okamžitě volají psychiatra – mají s tím už své zkušenosti. Nejeden ztracený a znovu nalezený vykládal pohádky a báje o přízracích... A při následující kontrole je zase všechno v pořádku, tajemná chodba neexistuje a ta původní je na svém místě Tak se to aspoň traduje mezi Ochránci.

Mef o tomhle v podstatě neměl nic vědět a nebavil se o tom ani s kamarády z řad závodníků před startem, kdy se zpravidla z čiré nervozity semele úplně všechno. Mefův starší bratr, Michael Cerber Meotz, býval totiž Ochráncem. A ne ledajakým; patřil k průzkumníkům a celá léta se vydával do neprobádaných oblastí, zakresloval je do map a pokládal v nich dráty. Možná i tahle chodba je

osvětlená právě díky němu... Ale každého průzkumníka jednou opustí štěstí a Labyrint ho zavře ve slepé chodbě. Pak najdou ten drát, vedoucí rovnou do skály nebo do toho zvláštního sklobetonu.

Tu a tam se někdo pokusil o tomhle vyprávět novinářům, ale žádné noviny si nedovolily otisknout takový blábol. Ani v té nejmrtvější sezóně. Nebo že by kdosi nahoře tušil, že to není blábol? To spíš. Zakázaná informace, žádná pověra, vážení. Mikyho tohle bludiště skutečně zabilo. Možná se dostal někam, kam neměl. Odhalil tajemství, které si Labyrint nechtěl nechat vzít. Kdo ví? Pohřbívali prázdnou rakev a Mef, jediný pozůstalý, na ni položil krystal, nějaký celkem obyčejný křemen, ale přímo z Labyrintu, z některé z těch divokých, jakoby přírodních (a možná doopravdy přírodních) chodeb.

Mef by klidně odpřisáhl, že se Miky ve své poslední chvilce s Labyrintem smířil. Odjakživa nesnášel rozumná vysvětlení. Vadily mu věci, které se zcela a bezvýhradně vydaly lidem do rukou a vůbec se nebránily. Přestože podle Cizinců to jedině tak bylo správné. Čert vem Cizince, co ti o nás vědí? Strávili tady kolik let, ale nejspíš si nikdy nevyšli mezi obyčejné lidi, spokojili se s tím, co jim navykládali vládci.

Takže, zelené blikátko života. Jakmile se pohyb bodu zastaví, Ochránci se vydají nejkratší cestou za mnou. Pěkná otrava. Co s tím? Musím se zbavit toho udělátka, které vysílá signál. Beztak ho nějakým způsobem přenášejí dráty, normální vysílačky přece nepropasírují ty vlny nebo co to vysílají, skrz kilometry skály. Bude to mrňavé. Schované? To snad ani ne, turisté i údržbáři přece můžou být rádi, když je při nehodě někdo najde. Bude to tady, na palubní desce. Nebo možná na vnějším povrchu, ale na dosah... Jedním okem si prohlížel desku. Ne, nic. Pak

vystrčil ruku – právě se pohyboval v dost široké a poměrně rovné chodbě – a zašátral po hladkém předním štítu. Tohle? Nahmatal drobný výstupek, podařilo se mu ho uloupnout. Vypadalo to jako očko s krystalkem uvnitř. Neměl čas pořádně tu věcičku prozkoumat. Za ním se cosi ozvalo. Hrčení motorů... Ti bastardi znali zkratku! Nebo umějí komunikovat s řídícím střediskem? Možná.

Tak jo, přitvrdíme. Rozmlaťte se napadrť, hoši! Sešlápl pedál k podlaze, vycenil zuby v šíleném úsměvu toho, kdo uznává jedině takový lov, při němž je kořistí a lovcem současně Zahrajeme si? Reflektor vozidla přelétl dvě odbočky, úzké jako myší díry, tudy by se ani myšák neprotlačil, tak jen dál, vezmeme to tudy...

Zmocnilo se ho opojení z rychlosti, ze zběsilé jízdy do tmy, jen místy ředěné zářivkami pod stropem. Tady v odlehlejších částech bludiště jich postupně ubývalo, musel stále víc spoléhat na reflektory. Cítil, jak ho tahá za vlasy jeho vlastní vítr, tohle není oficiální závod, nikdo mi nebude vykládat, koho smím předjet a koho ne, a není tu upravený chlapík, kterého naprogramovali, aby mě zabil! V podstatě lepší jezdec než já, jasně, teď už si to můžu přiznat, a přesto je po smrti...

V poslední chvíli ostře zabočil doprava; hlavní chodba byla zavalena hromadou kamení a štěrku, vsadil by se, že včera tady ten zával ještě nebyl, to by ho už stihli odstranit, kola zaječela, boční štít se otřel o stěnu a zachránil jezdci koleno, ale loket zůstal volný a chránič nevydržel, zajiskřil a za mocného škubnutí se odlomil, látka kombinézy povolila. Ruka mu tím nárazem na okamžik ochrnula, pak se mu až do ramene rozlila ostrá, palčivá bolest, hlava jako by mu nechtěla držet na krku a chodba před ním se vlnila a svíjela. Zázrakem udržel rovnováhu. Možná to nebyl ani tak zázrak, ale prostě cvik. Tříkolky

se při závodech převracejí náramně snadno, projet zatáčkou, to je umění, na to se lidé schválně chodí dívat! Myšák byl v podstatě motorka, měl sice čtyři kola, ale ve dvou párech těsně u sebe – v těch nejužších místech se to hodilo.

Hlava se sama spravila, prsty začaly zase poslouchat. Takže ještě pořád naživu? To je ale překvapení!

Do cesty se mu postavila další stěna, tentokrát to zkusíme levým ramenem místního typického téčka, žádné brždění, nehodlám s tím na stará kolena začínat! Vyhodilo ho to ke stropu, kolo se o něj opřelo a ještě kus pokračovalo v jízdě, boční štít narazil tvrdě do stěny vpravo a praskl, za pronikavého jekotu vydrápl kus betonu a snad i kamene pod ním, ta rýha bude pěkně hluboká, myslel si Mef nezúčastněně, protože koleno, které se té akce zúčastnilo a nejspíš z něj nic moc nezbude, ještě nebolelo, pak dostal řádnou facku, aha, zase strop, a ten blbej frajer si jede bez přilby, dobře mu tak, a teď konečně padá, motor zoufale piští, ze skřípění plechů a plastů se zvedá žaludek, však to taky smrdí, a jak, tma, jiskřičky, zase tma, no není už načase ztratit vědomí?

Probral se do tichého ohňostroje jisker, hasnoucího v kaluži, a výbuchů bolesti, které ho ohlušovaly. Hladinu louže viděl v tom přerušovaném světle, bylo to jako stroboskopické efekty při tancovačkách, když ještě zpíval se skupinou, páni, nevzpomenu si už ani na jméno! Bolest nedokázal lokalizovat, válela se na něm jako mrak, jako mlha nad propastí, takhle zpackanou sebevraždu by mu jistě schválili všichni nepřátelé a vůbec každý, koho kdy v životě naštval.

Pohnul rukama. Ty ve zmatku odporně nepříjemných pocitů identifikoval nejsnáz. Nebyl si docela jist, jestli to bolí; jeho tělo momentálně nic jiného ani neumělo.

Ohmatal si hlavu, byla celá, oči na svém místě, pravé ucho odřené a vlasy lepkavé. Čím asi, hm? Páteř křupe, ale drží, žebra při dýchání bolí, to půjde. Bál se, co najde na místě pravého kolena, ale bylo tam, dokonce se trochu hýbalo a už cítil i prsty na noze, takže bych se mohl vyprostit, ne?

Hmatal kolem sebe, hledaje zbytky stroje, které ho podle všeho měly zavalit. S užaslým obdivem pochopil, co znamená pojem bezpečnostní sedadlo: Rozpadlo se na jemnou drť a nijak ho nezranilo, tedy ne že bych zrovna toužil mít děti, ale klidně se obejdu bez další porce bolesti... Pomyslel na děsivé komplikace úrazů jako natržená játra nebo slezina a uznal, že smrt hladem a žízní ve tmě bude horší, ale nečekané vzepětí pudu sebezáchovy ho přimělo vzdálit se od podezřelých jiskérek. Vozidla mají tendenci po nárazu začít hořet. Možná je myšák udělaný bezpečněji, ale Mef si dobře vzpomínal na několik parádních požárů na závodní dráze včetně toho posledního a nemínil nic riskovat.

Po třech se překotně odbelhal o kus dál, za roh, a ještě kus, směrem nahoru, na vzduch... Pak si uvědomil, že je to blbost. Beztak jsem utrpěl otřes mozku a totálně z toho zpitoměl! Kampak nahoru, když nevím, kudy! Mapa, promítaná na přední sklo, je pochopitelně v háji. Nemám ponětí, kde jsem. Jediná naděje jsou moji drazí pronásledovatelé Ochránci, pokud se taky nevymázli. A to oni se asi vymázli, bylo to tím blátem, řídkým a zrovna zvoucím ke smyku, když jsem to nezvládl já, tak oni stěží, jsou to amatéři...

Zůstat ležet? Čekat na smrt? Bylo by to nejpohodlnější. Rozhlédl se. Jiskření ustalo, v dálce viděl světélko. Poslední zářivka. Vlastně předposlední, jednu nejspíš rozbil... Neobratně se zvedl, opíraje se o stěnu. Vykročil.

Bolelo to příšerně, ale dokázal udělat pár kroků směrem ke světlu. Pak světlo zhaslo.

To si aspoň myslel. Ve skutečnosti se vypnulo jeho vědomí, ale dost možná i tak pokračoval v chůzi, nebo spíš v neohrabaném plazení podél stěny, protože se probral vsedě u zářivky. Netušil, jak se k ní dostal. Otřes mozku, jasně. Ale co teď?

Tma přede mnou, tma za mnou, měl bych se pokusit dostat nahoru, takže tudy? Zdálo se mu, že chodba mírně stoupá. Světlo nechal za sebou. Vlekl se podél stěny a neviděl vůbec nic. Najednou mu podklesla levá ruka a praštil se do brady o studenou skálu. Uvědomil si, že z nějakého důvodu leze po čtyřech. Vlastně po třech. Pravé koleno brnělo tak silně, že to rozeznával i ve všeobecném chorálu bolesti, který mu hučel v uších a v celém těle. Pokusil se vzpřímit a jít jako člověk, ale po chvíli zase zjistil, že leze. A vzápětí přišel na to, že jeho chodba klesá.

Tak. Podařilo se mu beznadějně zabloudit. Zůstal ležet. Musím si odpočinout. Srovnat si věci v hlavě... Když se probral, připadalo mu, že uplynulo nejméně půl dne. Co to bylo, spánek, bezvědomí? Umírám na nějaké krvácení do mozku? S hekáním a sténáním se zvedl na tři jakžtakž použitelné končetiny a dal se znovu do pohybu. Tělo bolí, ať se hýbu nebo ne, tak co. Apoň se nemusím nudit. Posouval se dopředu, ať už byl zvolený směr správný nebo ne, pravou nohu táhl za sebou. Cesta ho vytrvale vedla dolů, ale už si toho nevšímal. Ani už nespílal zrádné gravitaci, která za to mohla. Mířil do hlubších, málo prozkoumaných nebo vůbec neprobádaných oblastí Labyrintu.

Ruce hrozně bolely, hlava pukala a koleno otékalo, krev, kterou zpočátku polykal, zaschla a nechala po sobě pachuť a žízeň. Usnul nebo omdlel a vzbudil se s obliče-

jem na studeném kameni a tělem v blátě. Zakázal si myslet na infekci, žízeň mě zabije rychleji, ne? Zůstat nebo lézt? Je nějaká naděje? Sotva. Ale ležet a čekat na smrt je otrava, takže dál.

Čas se choval jinak než za světla. Napadlo ho, že se plazí do černé díry. Možná bylo lepší ukrást kosmickou loď a nabourat do nejbližší hvězdy. Tma mi leze na nervy. A ke všemu ten hukot...

Překonal haldu kamení, částečně přehrazující chodbu, což mu umožnilo chvíli nemyslet, vypnout se únavou. To blaho! Pak se praštil do bolavého kolena a hlasitě vyjekl, odpověděla mu ozvěna, a když utichla, poznal, že protivné hučení se neodehrává pouze v jeho hlavě, ale je opravdové. Chtěl jsi směr, máš ho! Chvíli zkoušel zase jít, ale rovnováha ho po pár krocích opustila; stejně si připadal jako pirát s dřevěnou nohou. Pak mu levý loket odepřel poslušnost a přesun vpřed se ještě ztížil. Mef ležel na břiše, jak se zhroutil, když ruka povolila, a před očima mu defilovaly Všeobecné pokyny pro jezdce na tříkolkách, psané červeně. Na čem jsem to vlastně přijel? Lékárnička. Ve voze má být lékárnička. Chtělo to dlahu a beztak tam byla, skládací nebo nafukovací, to je fuk. Mohl jsem ji vyhrabat z těch trosek, dokud jsem ještě viděl. Pozdě. Nebo tam hořelo? Asi hořelo...

Napadlo ho, že tam nahoře možná uplynul rok. Zapomněli na něj. Klidně by mohl vylézt a nikdo by ho nepoznal...

Pohnul se dopředu. Co je tohle za styl, červ? Píďalka? Písmena na stěnách červeně září, tohle by tu ale nemělo být! To je prosím halucinace a ty já neberu, kromě toho je nedokážu přečíst. Dejte mi ke čtení něco lepšího, vždyť je to naposled, brzy už zhebnu, fakt, tentokrát to určitě vyjde!

Hukot sílil. Mef se unavil a s potěšením omdlel nebo se propadl do spánku, ale pomalu, vychutnával si odplouvání vědomí, to jsem zase hezky vyzrál na bolest a žízeň a dejte mi už pokoj... Za trest se zase vzbudil a plahočil se dál.

Hučení se teď mísilo se šplouchánim, voda, co jiného tak asi šplouchá, leda bych objevil naftu, to bychom se nasmáli, a když si řekl nasmáli, uvědomil si, že s ním už nějakou dobu putuje bratr Miky, jasně, musel se už nudit, dva roky mrtvý, to je fakt otrava, no, já bych docela rád do klubu, ale nechtějí mě pustit. Bratr pokýval průsvitnou hlavou, jen klid, to bude v pořádku.

Do té neviditelné řeky se dostal jednoduše. Nadzvedl se, posunul levé koleno k pravé ruce, pak rukou hmátl před sebe, tam nic nebylo, z nejistého polokleku se převážil dopředu a padal. Pak se pro změnu topil, hledal hladinu a našel strop, o ten se praštil, odrazil se a musel se nechat táhnout proudem dál, podzemní řeka se prodrala svým vlastním tunelem a vyplivla ho na hladinu, když zpomalila, takže se mohl nadechnout a pochopil, že ještě zdaleka neumírá, to by tolik netoužil po špetce kyslíku, ale řeka ho nepustila a jízda pokračovala.

Na konci cesty byl písčitý břeh v líné zátočině a světlo. Někdo si tady svítí! Mef se s mírným údivem udobřil s vlastní levou rukou a zjistil, že koleno ve studené vodě splasklo. Připadal si podivuhodně zdravý, to asi že se tak příjemně namočil. Ale tady teče takový čistý potůček, prodírá se trávou, nebo je to mech? Z toho se napiju. Energicky se posunul dopředu a zabořil obličej do vody. Měla zvláštní stříbrnou příchuť, vůbec se mu od ní nechtělo odtrhnout, pil a nechával se obtékat něžným proudem a cítil se tak báječně, až si byl skoro jist, že je mrtev.

* * *

Mrtví by neměli mít hlad, tím si byl také skoro jist. Kromě toho mu bylo chladno, i když nikoli nepříjemně. Napadlo ho, že jeho situace je pořád stejně beznadějná, a to už věděl, že zatím žije. Zvedl se z potůčku, přečvachtal malou mokřinou mechu nacucaného vodou, a když došlápl na pevnou skálu, uvědomil si, že ho nic nebolí a že se vůbec nepotácí. Prohlédl se v bledém, nazelenalém světle, linoucím se z pukliny ve skále. Na lokti neměl ani šrám, na koleně právě tak. Kombinéza byla na mnoha místech roztrhaná, propálená na stehně a ztvrdlá krví, přestože část se jí určitě musela vymýt během jeho koupele v řece a odpočinku v potůčku. Sáhl si na hlavu. Nenahmatal ani bouli, natož díru, kterou tam přece měl mít.

„Je to divný," řekl nahlas a vykročil ke zdroji světla. Asi tam bude jeskyně. Doufal, že tam najde nějaké vysvětlení, jen si neuměl představit, jaké. A něco k jídlu. To hlavně.

Protáhl se škvírou vchodu a zamžoural do světla holé zářivky bez krytu, položené jen tak na zemi. Vedly od ní dráty kamsi do šera. Cítil mírný průvan, aha, tamhleto bude přírodní větrák. Komín. Začichal a nakrčil nos. Jeskyňka páchla. Bylo to něco jako moč, hniloba a zvratky, k tomu špetka spáleniny, ale té kuchyňské, nemělo to nic společného s pachem, který znal ze závodů. Někdo si tu vaří. A pěkně mizerně.

Pak ho uviděl, schouleného v nejtemnějším koutě. Zahlédl jeho zbraň a bez přemýšlení sebou praštil na zem. První výstřel ho minul, druhý zasáhl do břicha. Vystříkla krev. Nestačil se ani vyděsit, jen si pomyslel, jak je to hloupé. Nic mu přece neudělal, tomu neuvěřitelně oškli-

vému starci se slzícíma očima, svrasklým lalokem pod bradou, svěšeným nosem a hůlkovitýma rukama, zahalenému v hadrech, hnusných už na pohled, dokonce i na ty čtyři metry... Najednou se mu zazdálo, že nějak neumírá. Už zas? Krev vlastně vystříkla jen jednou, pak už ne, ale neměl jsem zatraceně vykrvácet? Musel trefit aortu, no ne?

Zvedl hlavu a díval se, jak se k němu ta prastará příšerka blíží s namířenou zbraní. Skočím a vytrhnu mu tu pistoli, plánoval si. Sám se tomu zasmál. Máš umřít, vole, ne skákat! Nicméně skočil a vytrhl starci pistoli.

Překvapeně zamrkal. Stařec zaječel nepřirozeně vysokým hlasem a vrhl se na něj holýma rukama. Mef mu okamžitě jednu zlomil, aniž by se o to nějak zvlášť snažil, načež kvílícího protivníka udeřil pistolí do hlavy. Křup. Otevřená rána, z níž čouhala kost, se vzápětí zatáhla. Kůže na ní byla lysá a bledá, ale byla to kůže a krvácení ustalo. Stařec se však neprobral, visel na Mefovi jako závaží a držel se zaťatými tenkými prsty. Mef mu je opatrně rozevřel a položil ho na zem.

„Řekl bych, že to přežiješ," prohlásil. „A teď jídlo!"

Na hladkém, jakoby vyleštěném kameni v koutě, kde se před chvílí schovával obyvatel jeskyně, leželo něco pečeného. Přičichl k tomu. Maso. Ochutnal. Jedlé. Nepokoušel se zjistit, co je to za zvíře, ani odhadnout způsob kuchyňské úpravy. Ohniště žádné neviděl. Když odhazoval čistě ohlodanou kostřičku (něco mu připomínala, ale radši to nechtěl vidět) na hromadu odpadků, objevil ve skalním výklenku elektrickou troubu. Asi měla svá léta, ale vypadala funkčně. A zase ty nedbale izolované dráty. Vedou do míst, odkud to tak příjemně fouká. Elektrárna? Zkusil se protáhnout dál, ale úzký komín se ještě víc zúžil, takže jím neprostrčil ani hlavu. Nechal to být a věno-

val se užitečnějším objevům. Našel polici, překrytou šedým hadrem tak šikovně, že splývala se skálou, a na ní sklenice s plastovými víčky. Jedno odtrhl a ochutnal obsah. Byly to nějaké řasy, které se někdo – vrhl ostražitý pohled na nehybného starce na zemi – pokusil ochutit a naložit, aby se daly jíst. Nic moc.

Dřepl si ke starci a zatřásl mu ramenem. „No tak! Koulíš očima, jsi vzhůru!“

Obyvatel jeskyně mu odpověděl pohledem plným nenávisti. „Zloději!“ zasípal a rozkašlal se. „Chceš mě připravit o můj Zázrak!“

„Chci se dostat nahoru,“ řekl Mef. „Dej mi mapu nebo mi ukaž cestu, jinak ti zlomím vaz a prostřelím srdce a hlavu. Beztak zase obživneš, ale nebude se ti to líbit.“ Sám se podivil, jak snadno se smířil s neuvěřitelným.

„Ty odporný bastarde!“ syčel stařec. „Budu šťasten, když vypadneš! Je to docela lehké, jenom idiot dokáže v Labyrintu zabloudit! Jdi po levé straně řeky až k vodopádu, pak doleva a pořád dolů...“

„Dolů?“ Mef se zaškaredil a znovu starci zatřásl křehkým ramenem. Chrastilo to, jako by si tady pohrával s kostrou. „Svět je nahoře, ty podzemní červe!“

„Nejdřív musíš dojít ke schodišti.“ Stařec se mu vyškubl a odplazil se ke stěně. „Pamatuj si, na každé křižovatce doleva. Pořád doleva!“ Gestem tenké ruky – té, co byla před chvílí zlomená – předvedl spirálu, směřující vzhůru.

Mám tomu šaškovi věřit? Mef v duchu pokrčil rameny. Co s tím, když zrovna neoplývám lepšími nápady! Sebral z police jednu ze sklenic a na její místo položil pistoli. „Ty si zase pamatuj, že se vrátím, pokud ta cesta nebude fungovat! A budu naštvanej a zlej!“

Stařec se zachichotal a najednou nemohl přestat, byl to ten dementní smích, při kterém se obličej odporně kři-

ví, z očí se valí slzy a z úst sliny, škube to celým tělem, jako před epileptickým záchvatem nebo mrtvicí. Mef se odvrátil a šel.

Loupežníci krále Threyka

„Mocný čaroděj Anabaldar přistál se svým zlatým okřídleným kočárem v zemi nad Zlomem a viděl, že je odsouzena k zániku, neboť se má vbrzku potopit do vzbouřených vln oceánu."

Černovlasý mladík prohrábl ohniště a pokynul, aby přiložili další polena. Zvedl hlavu, přejel své posluchače pohledem šikmých očí a pokračoval:

„Rozhodl se, nejspíš z pouhého rozmaru, tu ztracenou zemi zachránit. I vyhloubil do jejího těla ze skály a hlíny mnoho děr, podzemních tunelů a chodeb, vrtal v ní jako krtek, pomáhaje si kouzly, a když byla spleť bludiště hotová, naplnil její prostory neznámým plynem, lehčím než vzduch. Když pak přišla předpovězená doba pohromy, zem nad Zlomem se neponořila, ale udržela se na zmítající se hladině moře jako obrovská loď. Trvalo to celá staletí a lidé si zvykli na neustálé houpání a otřesy, jako tomu přivyknou námořníci. Postupně mořské proudy nahrnuly pod vznášející se pevninu úlomky skal, písek a hlínu, to vše se smísilo s mrtvými korály a kostrami obrovských ryb, jež si to temné místo zvolily za své pohřebiště, a země zvolna dosedla na podmořský ostrov. A tak to už zůstalo. Proto zůstala země nad Zlomem položena o tolik výš než naše polovina světa."

„Hezká pohádka," zamumlal náčelník loupežníků. „Umíš dobře vyprávět, Chederiku."

Šikmooký mladík se mírně usmál. Neříkal nic. Místo něj se ozval jeden z mužů, skoro ještě kluk. „Je to prav-

da, pane! Anabaldar prý dosud žije v bludišti, které stvořil. Jeho zázračný plyn už vyprchal, ale díky němu se změnila voda, protékající pod zemí. Všichni přece víme, že některé ryby v průlivu pod zlomem neumírají, a když je rybáři chytí, mají tak tuhé maso, že nejsou k jídlu. Protože jsou sto nebo dvěstě let staré!“

„Zázračný plyn, vsakující do vody...“ Náčelník zívl. „Ještě je tady někdo, kdo věří na živou vodu?“

Muži kolem ohně se zasmáli, všichni kromě Chederika.

„A neříkej mi pane, hochu,“ dokončil náčelník. „Já vím, prozradil jsem vám, že mi po právu patří koruna a trůn, na němž sedí podvodník, ale tady, v lese a na loukách, jsme loupežníci, muži mimo zákon, a tudíž bratři.“

„Hezká pohádka,“ zašeptal Chederik.

„Mlč, čaroději,“ řekl náčelník unaveně. „Právě ty bys mohl nejlíp vědět, že nelžu.“ Ztěžka se zvedl a zamířil k přístřešku z větví a drnů, téměř neviditelnému ve tmě. Čaroděj ho dohonil.

„Je čas na večerní elixíry,“ poznamenal. Hbitě odhrnul plachtu, kryjící vchod, a podržel ji, aby náčelník mohl vstoupit. Pak zapálil pochodeň, zastrčenou do otvoru v zadní stěně přístřešku, kterou tvořila pískovcová skála. „Jak se hojí rány?“ zeptal se lehce.

„Skvěle.“

„Jsi špatný lhář, Llenthreyku. Tak ukaž.“ Chederik zalovil v malé truhličce, ozdobené složitými ornamenty, zčásti malovanými, zčásti vyřezávanými, vytáhl několik nádobek různých tvarů a čisté obvazy. Přitáhl si k ruce láhev s vodou a vzhlédl.

Vysoký muž, loupežník či král, se mezitím usadil v koutě a schoulil se jako dítě, které má strach. „Nechci na to pořád myslet,“ pravil nedůtklivě. „Na vězení, okovy, mříže... Hlad a bití a ponížení...“

Chederik se k němu sklonil a opatrně mu začal stahovat hrubou halenu. „Teď jsi ale na svobodě. Žiješ a brzy budeš zdravý. Pokud nebudeš odmítat moji péči. A když se smíříš s mou pomocí i potom, máš naději vrátit se tam, kam patříš, milý Threyku."

Náčelník sebou škubl, snad proto, že se čarodějovy jemné prsty dotkly nezahojené spáleniny na jeho břiše, a možná jen při zvuku svého zkráceného jména, takového jména, které není ničím nápadné. „Máš tak něžné ruce," zavrčel. „Jeden by si skoro myslel..."

„Ne. Nejsem děvče ani nic podobného," ušklíbl se mladík. „Tvůj věrný Kaffo si to už vyzkoušel." Rozetřel na spáleninu mast a chystal si obvaz. „Nemám rád, když mě někdo ruší při koupání."

„Pečlivě tu modřinu skrýval," podotkl Threyk. „Pak zase vykládal, že narazil na větev."

„Hm. Narazil na mě. Pamatuješ si, jak jsem tě táhl na zádech, když jsi omdlel?" připomněl mu Chederik. „Vypadat slabší, než doopravdy jsem, je většinou výhoda... Otoč se."

Threyk se poslušně obrátil na břicho a umlkl. Poslouchal, jak si jeho čaroděj tiše prozpěvuje. Uměl divné věci, tenhle mládenec. Tak třeba uspat půl tuctu stráží jedinou větou. Bez klíče odemknout okovy i mříže... A zabíjet svým rychlým nožem.

Nikdo tam dole v žaláři, v celách pro zapomenuté nebo odsouzené na smrt, nevěděl, jak se za nimi dostal a kde vlastně ho Deika vyhrabala. Dozorci jako by ho neviděli, ale možná že jen dělali slepé, aby si zasloužili tučný úplatek. Co na to asi říkal Deičin otec? Nebo se mu dceruška nesvěřila? Každopádně tenhle čaroděj tvrdil, že ho zná. Jeho, Llenthreyka. A opravdu, když se nad tím Threyk hluboce zamyslel, připadal mu ten jemný, hube-

ný obličej povědomý. Podobal se nějaké vzpomínce z raného dětství, z těch zapomenutých dávných dob snad ještě předtím, než jeho matku vyhnali z paláce i z města. Šla pěšky, s pláčem, svírajíc v náručí studené tělíčko svého mrtvého dítěte... To pochopitelně znal jen z jejího vyprávění. Matka se vyznala v bylinách. Nikdo její podvod neodhalil a hluboký spánek dvouletého prince byl skutečně považován za smrt.

„Zešílela," prohlásil Thasso, zrádce a vrah. „Nechte ji jít; zahyne." Později si dal jméno Llenthasso, aby se cítil být opravdovým králem. A všichni mu věřili, protože je k tomu přinutil.

Jedna věc Threyka znepokojovala víc než jiné. Pokud si Chederika pamatoval, viděl ho jako dospělého. Za čtvrt století se přece ale i čaroděj trochu změní! Je snad podvodník? Co by z toho měl? Prozatím ze záležitosti pravého krále koukala jen námaha, ošetřování ran, přespávání ve vlhkém lese a přepadání kočárů na Mořské silnici. A do budoucna? Půjde o krk, to je jasné všem mužům, které uprchlíci osvobodili z vězení falešného krále Llenthassa, vinným i nevinným.

„Proč, Chederiku?" ozval se. Ruka s obkladem nad jeho zády zaváhala, ale jen na kratičkou chvíli. Threyk nepochyboval, že Chederik dokáže přesně sledovat, co se mu honí hlavou. Ano. Ovšem...

„Král by měl rozumět magii opravdové moci," řekl čaroděj s lehkou výčitkou.